

74.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie zmiany § 92 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1920 r., zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 78, poz. 524).

Na podstawie art. 43 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 49, poz. 300) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości co następuje:

§ 1. Ustęp drugi § 92 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1920 r., zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 78, poz. 524) otrzymuje brzmienie następujące:

„Notariusz winien gotówkę, pochodzącą z powyższych źródeł, przelać do kasy skarbowej bezwzględnie, skoro tylko ta gotówka dojdzie do 50.000 marek—a, o ile chodzi o notariuszów, urzędujących przy wydziałach hipotecznych sądów okręgowych w Warszawie i Lublinie oraz sądu pokoju w Łodzi, skoro suma gotówki dojdzie do 200.000 marek. Pieniądze, pochodzące z tych źródeł, będące w rękę notariusza w ostatnim dniu miesiąca, winien on wnieść w pierwszym tygodniu miesiąca następnego, choćby wynosiły mniej niż 50.000 względnie 200.000 marek; tej wpłaty nie należy łączyć z wniesieniem gotówki, zebranej już w miesiącu następnym”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

75.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 stycznia 1922 r.

w sprawie uchylenia art. VI przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 11 marca 1919 r. w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 11 marca 1919 r. w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej,

niemieckiej i rosyjskiej (Dz. P. P. P. № 24, poz. 237) zarządza się co następuje:

§ 1. Repatrijanci, powracający do kraju na podstawie układu o repatriacji z dnia 24 lutego 1921 r. i na mocy art. IX traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą z dnia 18 marca 1921 r. mogą przywieźć ze sobą dowolną kwotę waluty rosyjskiej.

§ 2. Rozporządzenie z dnia 10 kwietnia 1920 r. w sprawie zmiany art. VI przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 11 marca 1919 r. w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej (Dz. U. R. P. № 36, poz. 202) oraz art. VI przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 11 marca 1919 r. (Monitor Polski r. 1919 № 65) uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski

76.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 10 stycznia 1922 r.

w przedmiocie tymczasowej organizacji ubezpieczalni krajowej w Poznaniu.

Na mocy art. 6 lit. d ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu byłej dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64, poz. 385) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydział ubezpieczalni krajowej (§ 1351 ord. ubez. Rzeszy) otrzymuje nazwę „Rada Ubezpieczalni Krajowej”.

§ 2. Członków rady ubezpieczalni krajowej w Poznaniu oraz podwójną liczbę zastępców, zamianuje do czasu zarządzenia i przeprowadzenia wyborów w myśl §§ 1351, 1353 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej Minister b. Dzielnicy Pruskiej na wniosek przewodniczących wyższych urzędów ubezpieczeń (województw poznańskiego i pomorskiego).

Liczba przedstawicieli winna wynosić:

- a) z województwa poznańskiego 7 pracodawców i 7 pracobiorców;
- b) z województwa pomorskiego 3 pracodawców i 3 pracobiorców.

W tym samym stosunku zamianuje się zastępców.

§ 3. Zamianowani na mocy § 2 członkowie Rady przeprowadzą wybory przedstawicieli pracodawców i pracobiorców do zarządu ubezpieczalni krajowej na podstawie regulaminu wyborczego wydanego przez urząd ubezpieczeń Rzeszy w dniu 14 lipca 1914 (Wiadomości Urzędowe Urzędu Ubezpieczeń Rzeszy str. 585).

Wybrani członkowie zarządu, którzy winni należeć równocześnie do ubezpieczenia od wypadków w przemyśle, sprawować będą urzędy swoje aż do zarządzenia i przeprowadzenia wyborów przepisanych w §§ 1351 i 1353 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

77.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego

z dnia 18-go stycznia 1922 r.

o zniesieniu powiatowego urzędu ziemskiego w Borszczowie i włączeniu powiatów Borszczów i Husiatyn do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Czortkowie.

Na mocy art. 3 lit. f. i 21 ustawy z dnia 6-go lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 70, poz. 461) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się powiatowy urząd ziemski w Borszczowie.

§ 2. Włącza się powiaty Borszczów i Husiatyn do kompetencji Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Czortkowie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lutego 1922 r.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

78.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 23 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402) oraz punktów 1, 7 i 10 artykułu 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. № 63, poz. 371) zarządza się co następuje:

§ 1. Każde pomieszczenie przeznaczone na hotel, pokoje umeblowane lub pensjonat, przed użyciem właściwego pozwolenia na otwarcie, powinno być poddane oględzinom sanitarnym dla stwierdzenia, czy odpowiada ono przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Hotele, pokoje umeblowane i pensjonaty w miastach, zaopatrzone w wodociągi i kanalizację, mogą być otwierane tylko w domach, posiadających te urządzenia; zaś w miejscowościach nie posiadających wymienionych urządzeń tylko w budynkach, zaopatrzone w należyte urządzenia ściekowe i wodę, uznaną przez władze sanitarne za dobrą.

§ 3. W hotelach, pokojach umeblowanych i pensjonatach wysokość pokoi powinna wynosić co najmniej 2,5 metra a ilość powietrza, przypadającego na jedną osobę nie mniej niż 15 metrów sześciennych. Pokoje powinny być suche, dostatecznie oświetlone światłem dziennym (stosunek powierzchni okien do powierzchni podłogi powinien wynosić co najmniej 1:12) mieć należyte urządzenia do ogrzewania i przewietrzania. Ściany i sufity powinny być gładkie, jasne, podłogi szczelne.

§ 4. Podczas chłodnej pory roku ciepota w pokojach, zajętych przez gości, powinna wynosić nie mniej, niż $17\frac{1}{2}^{\circ}$ C (14° R).

§ 5. Korytarze powinny być szerokości co najmniej 2 metrów i posiadać dostateczny i bezpośredni dostęp światła i powietrza z zewnątrz, posiadać podłogę szczelną, lub z materiału nieprzepuszczalnego. Korytarze nie mogą być zastawiane meblami, kuframi i t. p., jak również nie mogą służyć na składy jakichkolwiek rzeczy.

§ 6. Kuchnia powinna być przestronna, widna, mieć ściany jasne, pomalowane farbą olejną co najmniej do wysokości 2 metrów lub pokryte materiałem, który się daje zmywać wodą, podłogę nieprzepuszczalną i należyte przewietrzanie.

Pozatem powinna ona posiadać należyte urządzenia ściekowe i urządzenia do mycia naczyń kuchennych wodą bieżącą. Kuchnie mogą się mieścić w suchych widnych półsuterach z bezpośrednim dostępem światła i powietrza z zewnątrz, jeżeli zagłębienie ich nie przekracza $\frac{1}{3}$ ogólnej wysokości.

§ 7. W kuchni niewolno mieszkać, spać, przechowywać łóżek, pościeli, odzieży i innych sprzętów, nie przeznaczonych do użytku kuchennego.

§ 8. Produkty spożywcze powinny być przechowywane w oddzielnym, widnym i dobrze przewietrzanym pomieszczeniu. Produkty łatwo ulegające zepsuciu, powinny w cieplej porze roku być przechowywane w lodowni.

§ 9. Na każdym piętrze powinny być co najmniej dwa ustępy (1 dla kobiet i 1 dla mężczyzn) przy czem jeden ustęp powinien przypadać na liczbę pokoi, nie większą niż 20. Ustępy te powinny posiadać bezpośredni dostęp powietrza i światła z zewnątrz i mieć należyte przewietrzanie. W miastach, posiadających urządzenia kanalizacyjne, ustępy powinny być skanalizowane (waterklozety). W innych